

Suo, kuokka ja Jussi

Alussa oli suo, kuokka ja Jussi. Siihen se kai olisi jäänytkin, ellei olisi sattunut muuatta tapausta.

Jussi oli saanut isältään perinnöksi hallaisen tilan, joka viileinä kesäöinä peittyi tiiviiseen usvaan. Pellon peltoa ei juoppo isä ollut raivannut, ei kuivannut suota, ei kaivanut ojaa. Vaivaisen pottumaankin sadon pilasivat yöpakkaset joka kesä.

— Mitä sitä kuivaa maata kuivattamaan, oli isä sanonut joskus selvin päin ollessaan.

Mutta Jussipa oli toista mieltä. Hän oli pienenä pudonnut naapurin AIV-rehusiilon ja sieltä häneen oli tarttunut maausko. Isona hän aikoi ryhtyä raivaamaan ja kuivamaan ja kaivamaan.

Ja nyt hän seisoi siinä järveksi vettyneen leton reunalla perintöveron viimeisen erän maksukuitin toisessa ja kuokka toisessa kädessä. Hän oli aloittamassa maitensa kuivaamista.

Mutta jo muutaman litisevän kuokaniskun jälkeen työ keskeytyi. Jussi jäihettyi tuijottamaan metsänreunaan. Sieltä lähestyi nuorukainen, mikä lie ollut keskenkasvuinen kaupunkilaiskuttale, pikkukengissä, ylioppilaslakki päässä ja sateenvarjo käsivarrella keikkuen.

— Hellou, herra. Maajussiko sitä ollaan vai, se huuteli jo kaukaa.

Jussi yrmisteli tulijaa altakulmain eikä puhunut mitään.

— Suomen kurpansuojelu- ja jatkojalostusyhdistyksestä, päivää, vieras esittäytyi. — Mitäs se herra maajussi täällä oikein duu-

naa, diggaatsä siihen jotain nave-roa vai?

— Tä, kysyi Jussi hölmistyneenä.

— Niin minä tarkoitan kato sitä, että ojaakos kaivelet.

— No niin kaivan, eikös tuo jo päältä näy, Jussi ynähti epäluuloisesti.

— Voi voi sitä maajussia, keskenkasvuinen sanoi opettavaisesti. — Eikös maajussi tiedä, ettei saa kaivaa ojaa. Kurpat karsii.

— Kurpat kele... Mitäs se mun ojankaivuni herralle kuuluu?

— Kuuluupa kuuluu. Ei saa kiusata kurppia, se on yhdistyksemme periaate. Herra panee sen vekottimen, mikäsenyt on, pois vaan kiltisti, ettei tule riitaa.

— Minkä helekutin vekottimen, kuokanko? Jussi suuttui ja iski kuokkansa turpeeseen puolivarteen asti. — Sinä et kuule täällä määrää, minne minä oja kaivan.

Silloin keskenkasvuinen alkoi potkia tukkoon Jussin aukoman ojan alkupäätä. Minkä Jussi kuokki ylös, sen kurpansuojelija potki takaisin. Paikalla kävi semmoinen mekastus, että järvelä pesimäpuuhissa olleet vesilinnut räpsyttelivät hädissään takaisin talvehtimisseuduilleen Niilin suistoon ja jättivät munansa jäähtymään.

Kun Jussin ojankaivusta ei tullut mitään, hän lopulta tarttui kurpansuojelijaa kraivelista, kaivoi taskustaan pätkän polkupyörän kettinkiä ja niittasi suojelijan sillä kuokanvarteen kiinni.

Seuraavana aamuna paikalle sattunut naapuri hälytti poliisin, joka monen tunnin työn jälkeen sai keskenkasvuisen irrotetuksi kuokanvarresta paineilmahohtimilla. Suojelija yritti selittää olleensa virantoimituksessa, mutta eihän sitä kukaan uskonut. Hänet vietiin putkaan ja sieltä oikeuteen, joka tuomitsi hänet loppuiäksi vankilaan metelöinnistä, niskoittelusta, kuokan vapaudenriistosta ja maataloustyökaluun sekaantumisesta.

Sillä välin Jussi oli antanut piut paut hallaiselle kotitalalleen ja muuttanut Helsinkiin. Eipä aikaakaan, kun hänestä tuli siellä sitoutumaton maa- ja metsätalousministeri kansanrintamahallitukseen.

Tästä opimme sen, että suo siellä, vetelä täällä.